

Tres dècades fent periodisme

ELISEU CLIMENT

Aquesta setmana, trenta-un anys enre, un grup vocacionalment entusiasta vinculat a l'edició i a la cultura vam començar a lligar els caps necessaris per fer realitat un projecte moltes vegades abordat i moltes vegades també –les mateixes– frustrat. Entre aquests impulsors hi havia Joan Fuster. Ell mateix durant anys havia intentat reunir les complicitats –i el finançament– necessaris per aconseguir editar “una revista en català”. Una revista que reprenguera els escassos setmanaris *nacionalistes* que es van publicar al País Valencià durant la República. Una realitat que va quedar tallada abruptament de primer amb la Guerra Civil i després amb el franquisme. Les possibilitats que el projecte aconseguira reeixir eren poques –el mateix Fuster era escèptic– però el fet que la impulsàrem des de València podia ser una oportunitat d'abastar efectivament tot el mercat catalanoparlant –com s'ha acabat demostrant.

Aquest va ser l'inici, però seria injust no reconèixer també l'esforç dels promotors i l'aportació de milers de col·laboradors que van secundar la iniciativa al País Valencià, a les Illes Balears i al Principat. I aquesta va ser també una de les principals diferències de l'*encara* projecte EL TEMPS respecte als seus precedents i als seus coetanis: la voluntat d'estructurar un espai de comunicació que vertebrara tota l'àrea lingüística catalana, amb redaccions a València, Barcelona i Palma. EL TEMPS volia ser, des del mateix moment en què va ser pensat, una publicació de qualitat, d'alt rigor periodístic, i alhora ambiciosa nacionalment. Les indecisions, els dubtes, les reticències, van anar cedint i finalment, després d'alguns intents rocambolescos, la revista va aparèixer als quioscos el 28 de maig de 1984.

Faltaria a la veritat si diguera ara que aquells primers números ens van satisfer. Hi havia –en la novíssima redacció que integrava en aquell moment el setmanari– una voluntat de millora immediata. I la

PRATS I CAMPS

millora es va desgranar, setmana rere setmana, fins a aconseguir el producte que ja ens va començar a semblar *digne*. La força i l'encert d'EL TEMPS el van fer popular aviat tant a Catalunya com a les Balears. Amb l'empenta decisiva que hi van donar gent com, per exemple, Ramon Barnils, Quim Monzó i Jordi Vendrell, des de Catalunya Ràdio.

En aquell moment, no érem, ni de lluny, l'únic setmanari. A Barcelona s'editaven diverses revistes d'actualitat que ens esperonaven amb la seva competència, però ja fa temps que han desaparegut dels quioscos. L'avantatge d'EL TEMPS ha estat, precisament, l'ambició d'arribar a –i d'escriure des de– tots els racons del nostre territori lingüístic.

Al llarg d'aquestes tres dècades, tota la gent que ha treballat a EL TEMPS ha contribuït a l'encert, a fer-lo com és ara mateix. Començant pels directors: Francesc Pérez Moragon, Vicent Sanchis, Josep Ramon Lluch, Oriol Castanys, Assumpció Maresma, Joan Marí, Jordi Fortuny, Salvador Cot, Àlex Milián i Enric Rimbau. I ara, Àlex Milián, director de continguts, i el mateix Vicent Sanchis, director general. I acabant per la nombrosa extensíssima de redactors, fotògrafs, dissenyadors i personal administratiu. La millor prova que EL TEMPS ha funcionat com a escola de reporters és que els seus periodistes han anat escampant-se per redaccions i mitjans de comunicació de tot el país. Aquesta ha estat una de les contribucions també decisives d'EL TEMPS: fer *normal* una manera d'entendre el periodisme fonamentat en el país *total*. Sense restriccions ni imposicions de fronteres administratives. Amb aquesta intenció ens hem mogut durant tres dècades. I amb aquesta intenció volem continuar treballant en el futur. Com a constatació de tota aquesta feina, d'aquest bon periodisme, hem fet una selecció dels millors reportatges que ha publicat el nostre setmanari. Un per any. Una mostra de rigor professional, de risc, de premsa en majúscules. La que es mereix una societat com la nostra.